

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **P. S.**
bytem N. T. v. 1, X O.
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 9. 2017, č. j. KUOK 88825/2017, ve věci
přestupku,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce navrhoval přezkoumání rozhodnutí žalovaného, citované v záhlaví, kterým žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Olomouce (dále jen „magistrát“) ze dne 14. 6. 2017, č. j. SMOL/142498/2017/OARMV/DPD/Bat.
2. Tímto rozhodnutím magistrát uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), ve znění účinném do 30. 6. 2017.
3. Přestupku se žalobce dopustil z nedbalosti porušením § 4 písm. c) zákona o silničním provozu tím, že dne 9. 1. 2017 v 18.09 h v Olomouci na ulici Tovární, ve směru jízdy od

ulice Lipenská k ulici Velkomoravská, jako řidič motorového vozidla tov. zn. Audi, registrační značky X, nerespektoval svislé dopravní značení B20a „Nejvyšší dovolená rychlost“ stanovující nejvyšší dovolenou rychlost na 70 km/h a byla mu silničním radarovým rychloměrem RAMER 10C naměřena rychlost jízdy 91 km/h, při zvažení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h byla vozidlu jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 88 km/h, což je o 18 km/h více, než nejvyšší dovolená rychlost. Za přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč.

4. **Žalobce v žalobě** vznesl námitky zejména k výroku, měření rychlosti, věrohodnosti policistů, rychlostnímu limitu, zavinění, materiální stránce přestupku a vypořádání námitek.
5. Žalobce namítal, že místo přestupku je v popisu skutku specifikováno natolik neurčitě, že není možné učinit jednoznačný závěr o tom, zda skutečně došlo ke spáchání přestupku, který byl výrokem žalobci kladen za vinu. Podle výroku totiž měl žalobce porušit značku B20a „70“ tím, že jel rychlostí 88 km/h na ulici Tovární v Olomouci. Tato ulice má více než kilometr a platí v ní různé rychlostní limity. Jednotlivé části ulice mají odlišnou povahu, a proto i závažnost téhož jednání v různých úsecích dané ulice byla odlišná. Popis skutku ve výroku neumožňuje subsumpci skutku pod konkrétní skutkovou podstatu přestupku.
6. Výrok je nezákonný i proto, že správní orgán překročil pravomoc závazným a vynutitelným určením úhrady pokuty a nákladů řízení převodem na bankovní účet. Magistrát tak vzal žalobci možnost úhrady v hotovosti na pokladně.
7. Dále žalobce namítal, že RAMET a. s., výrobce použitého rychloměru, tento rychloměr současně i ověřil podle zákona o metrologii, měl tedy ekonomický zájem na tom, aby bylo ověření jeho výrobku uděleno. Žalobce navrhl zrušení ověřovacího listu v přezkumném řízení, neboť byl vydán v rozporu s § 14 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí o odvolání (dále jen „správní řád“). Do vyřízení podnětu žalobce navrhl přerušování řízení, neboť se jedná o předběžnou otázku.
8. Správní orgány učinily závěr, že měření rychlosti bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze, což správní orgány bez jakéhokoli zdůvodnění dovodily údajně na základě posouzení snímku z měření. Tento návod k obsluze však nebyl proveden jako důkaz, proto je rozhodnutí nepřezkoumatelné a nepodložené.
9. Skryté měření rychlosti bylo v rozporu s § 79a zákona o silničním provozu a § 158d zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád). Účelem takového měření je pouze represe a nikoliv prevence; provoz je zpomalen zastavováním řidičů policisty a jejich pokutováním.
10. Správní orgány nezdůvodnily, proč od naměřené rychlosti odečetly 3 km/h a ani neprovedly žádný důkaz, ze kterého by bylo možno legitimitu takového postupu dovodit. Fungování silničních rychloměrů není notorií.
11. Správní orgány neodůvodnily svůj závěr o nedbalosti vědomé, nevyložily neurčitý právní pojem „přiměřené důvody“ a závěr o tom, že žalobce věděl, jakou rychlostí jede a že věděl, jaký v daném úseku platí rychlostní limit.
12. Správní orgány neprokázaly, že by ke změření došlo v úseku platnosti dopravní značky B20a „70“. Tuto skutečnost správní orgány dovodily pouze ze záznamu o přestupku, avšak rychloměr není uzpůsoben, ani ověřen k tomu, aby zjišťoval rychlostní limit v úseku, kde

je prováděno měření. Tento údaj do záznamu zadává obsluha rychloměru a jde o údaj, který má povahu úředního záznamu a je nevypovídající. Žalobce shledal podobnost s případem podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 2 As 48/2008-58, podle kterého bylo povinností správního úřadu tvrdit a prokázat, že daná komunikace je skutečně chodníkem, a to příslušným rozhodnutím a nejen stavebně technickým popisem. Podle žalobce správní orgány měly k prokázání umístění a závaznosti údajné dopravní značky doložit její datovanou fotografii pořízenou bezprostředně před nebo po spáchání údajného přestupku a současně měly správní orgány obstarat a provést jako důkaz opatření obecné povahy, kterým měla být údajně porušená značka na dané místo stanovena podle § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu.

13. Další vadu spatřoval žalobce v tom, že správní orgány se nijak nezabývaly materiální stránkou přestupku. Žalovaný pouze konstatoval, že z rozhodnutí magistrátu lze dovodit nevyslovený závěr, že materiální stránka přestupku byla naplněna. Tento závěr nebyl vůbec odůvodněn. Správní orgány byly povinny zabývat se konkrétními okolnostmi případu, což neučinily.
14. Žalobce již v řízení před správními orgány namítal, že měření rychlosti bylo provedeno vozidlem Superb a nikoliv Octavia, a tak panuje pochybnost o ověření rychloměru. K tomu navrhl provést jako důkaz výslech svého spolujezdce a knihu jízd k údajně použitému vozidlu. Policejní vozidlo bylo lehce bourané, fotografie změření jsou nekvalitní, rychloměr byl zřejmě poškozený. K tomu navrhl žalobce provést jako důkaz výslech svého spolujezdce a dále přezkoušení rychloměru podle § 11a odst. 1 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku (dále jen „zákon o metrologii“).
15. Policisté žalobci na místě nechtěli ukázat úřední značky, tedy zřejmě nebyly v pořádku. K tomu žalobce navrhoval provést jako důkaz ohledání rychloměru. Policisté nebyli schopni odpovědět na otázku žalobce, kolik úředních značek má na rychloměru být, z čehož vyplývá, že to zjevně nekontrolovali, anebo jejich kontrole nebylo možné přikládat věrohodnost. Protože sněžilo, měl být nastaven režim pro zhoršené počasí, což však podle výpovědi svědků zjevně nebyl. K tomu žalobce navrhoval provést jako důkaz návod k obsluze a opakovat výslech policistů.
16. V odvolání ve správním řízení žalobce pak dodal, že nepředvolání jeho spolujezdce bylo porušením ústavního práva na dosažení výsledku svědka ve svůj prospěch. Žalobce v odvolání zopakoval důkazní návrhy v řízení v prvním stupni a požádal znovu o přezkoušení rychloměru a přerušení řízení do vyřízení této žádosti. Konečně žalobce v odvolání namítl, že měření rychlosti bylo zjevně provedeno v zatáčce, což návod k obsluze zakazuje a navrhl provést jako důkaz návod k obsluze a změření zakřivení daného úseku.
17. Žalobce v žalobě namítal, že nebyla vypořádána jeho námitka, že při měření sněžilo a že je proto podle návodu k obsluze rychloměru nutné zapnout režim pro zhoršené počasí. Správní orgány nepřipustně upřednostnily tvrzení policistů, že vozidlo bylo v pořádku a měření rychlosti bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze, aniž uvedly legitimní indicie svědčící o snížené věrohodnosti tvrzení žalobce. Žalobci svědčí presumpce neviny, a proto jeho věrohodností jsou správní orgány povinny se konkrétně zabývat a nejsou naopak oprávněny *a priori* presumovat, že jsou jeho tvrzení nepravdivá. Správní orgány se zabývaly však pouze tím, proč jsou věrohodná tvrzení policistů. Ničím

nepodložené a obecné tvrzení policistů, že měření bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze, nijak nevypovídá konkrétní námitky žalobce.

18. Bez významu je to, že policisté měli být proškoleni. Ani samotné proškolení nezaručuje, že měření rychlosti je vždy provedeno v souladu s proškolením. Nadto v tomto případě bylo svědeckou výpovědí prokázáno, že ani jeden z policistů neví, kolik úředních značek se má na rychloměru nacházet, ačkoliv jejich umístění bylo sporné a údajně jej policisté kontrolovali.
19. Žalovaný námitky a návrh žalobce posoudil tak, že se údajně netýkají podstaty věci a nebyly způsobilé zpochybnit důkazy o protiprávním jednání. Například žalovaný označil za irelevantní námitku žalobce, že bylo užito jiné vozidlo, než jaké je uvedeno v ověřovacím listu. Naopak podle žalobce jde o námitku relevantní, neboť byt by byl užit stejný rychloměr, ověřovací list by byl neplatný, protože byl vystaven k instalaci tohoto rychloměru v daném vozidle. Přemístěním rychloměru z jednoho vozidla do jiného nepochybně dojde k zániku ověření podle § 7 odst. 2 vyhlášky č. 262/2000 Sb.
20. To, že policisté spolujezdce neztotožnili, ačkoliv je to údajně praxí, neprokazuje, že ve vozidle se žalobcem nebyl. To může znamenat pouze pochybení policistů. Žalovaný neměl předběžně hodnotit věrohodnost výpovědi spolujezdce, ale měl ji nejprve provést.
21. Žalovaný uvedl, že by ohledání rychloměru po takové době bylo irelevantní. S tím žalobce nesouhlasil. Buď by na rychloměru chyběly úřední značky, nebo ne (respektive by vozidlo bylo poškozené nebo nikoliv). Pokud ano, tak sice by nebylo zřejmé, kdy se to stalo, ale *in dubio pro reo* by bylo nutné vycházet z toho, že již v době změření žalobce by chyběly na rychloměru úřední značky nebo by vozidlo bylo poškozené. Žádná taková situace nehrozila. Pokud ano, bylo by nutné rozhodnout ve prospěch žalobce. Nešlo o legitimní úvahu pro neprovedení navrženého dokazování.
22. Navíc žalobce vysvětlil, proč námitku poškození vozidla neuplatnil hned. Žalobci nebyla relevance takového poškození známa. S touto námitkou se žalovaný nijak nevypořádal.
23. Žalovaný uvedl, že námitky žalobce jsou nevěrohodné s ohledem na průběh řízení a procesní taktiku, ale neuvedl, co tím má konkrétně na mysli, respektive jak dovedl, že jsou jeho tvrzení nevěrohodná kvůli (jakému) průběhu řízení a (jaké) údajné procesní taktice.
24. K námitce provedení měření v zatáčce žalovaný uvedl, že se jedná o námitku nepodloženou. K tomu žalobce namítl, že již z fotografie změření je jasné, že toto bylo provedeno v zatáčce nebo bezprostředně před ní, neboť zatáčku naznačuje jasně viditelný oblouk veřejného osvětlení. K požadavkům návodu k obsluze na přímost změřeného úseku pak žalobce navrhl provést jako důkaz právě tento návod k obsluze; nemohlo se tak jednat o námitku nepodloženou.
25. Žalobce sice zpochybňuje pravost fotky, ale z opatrnosti namítl, že bylo měření provedeno v rozporu s návodem k obsluze a není mu zřejmé, co je na tom paradoxního, podle jeho názoru se jedná o postup při obhajobě naprosto standardní.
26. Dále žalobci nebylo zřejmé, co je účelového a nevěrohodného na tom, že byla námitka proti měření rychlosti vznesena až v odvolání. Žalobci není zřejmé, jakou tím získá výhodu.

27. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** označil jako nedůvodnou námitku týkající se zpochybnění přestupkového jednání z důvodu neurčitého označení přestupku. Ulice Tovární, kde mělo dojít k přestupkovému jednání žalobce, se nachází ve vnitřní části obce ve smyslu dopravního značení IS12a „Obec“, což samo o sobě vylučuje, že by v daném úseku byla povolena vyšší dovolená rychlost. Část této pozemní komunikace nevede mezi klasickou zástavbou, ale je umístěna na mostní konstrukci, což znemožňuje určit konkrétnější místo měření, například odkazem na určitou nemovitost.
28. Námitka směřující proti údajně překročené pravomoci spočívající v určení způsobu úhrady pokuty a nákladů řízení je nedůvodná a zavádějící. Správní orgán pouze uvedl číslo účtu, na který má žalobce pokutu a náklady řízení poukázat. Forma platby však nebyla rozhodnutím určena.
29. Označení RAMET a. s. za osobu podjatou ve smyslu § 14 správního řádu vychází z nesprávné interpretace tohoto ustanovení, které dopadá pouze na osoby, které se bezprostředně podílejí na výkonu pravomoci správního orgánu, tedy na úřední osoby, což zmiňovaná společnost zřejmě není.
30. Názor magistrátu, že měření bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze, vyšel z logické úvahy, neboť měření prováděli vyškolení policisté, kteří museli být s návodem k obsluze podrobně seznámeni. Pokud by policisté nebyli s návodem seznámeni, nebyli by schopni měření provádět. Jak již v obdobných případech žalovaný uvedl, samotným čtením návodu k obsluze nelze nic prokázat ani ve prospěch, ani v neprospěch žalobce.
31. K námitce o absenci zákonných podkladů pro skryté měření rychlosti žalovaný uvedl, že k této problematice se již vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35, se závěrem, že dílčí postupy a metody práce Policie ČR podobně jako v trestním řízení soudním nejsou upraveny zákonem, respektují však smysl zákonné úpravy a nejsou právními předpisy zakázány.
32. K námitce neprokázání, že v daném úseku skutečně platila dopravní značka B20a „70“, žalovaný uvedl, že toto své tvrzení žalobce ničím nedoložil. Pokud žalobce zpochybnil některý z důkazů, přesunulo se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby své tvrzení prokázal. Tento názor vyslovil Nejvyšší správní soud ve výše uvedeném rozsudku.
33. K námitce, že se správní orgány nezabývaly materiální stránkou přestupku, žalovaný poukázal na závěry Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, konstatoval, že lze obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti.
34. Tvrzení žalobce, že správní orgány neodstranily pochybnosti, které do věci vnesl svými námitkami, a neprovedly navrhované dokazování, je v rozporu se spisovým materiálem obou správních orgánů.
35. **Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 7. 9. 2017, s přihlédnutím k § 7 zákona o přestupcích.

36. **Ze správního spisu ve vztahu k souzené věci soud zjistil** z oznámení přestupku Policie ČR ze dne 11. 1. 2017 jeho spáchání tak, jak je uvedeno v úvodní části odůvodnění tohoto rozsudku. Do ručně psaného oznámení se žalobce nevyjádřil, ani ho nepodepsal.
37. Stejně skutečnosti soud zjistil i ze záznamu o přestupku vytištěného z rychloměru. Jako „limit místa“ je zde uvedeno: 70 km/h. V záznamu jsou k místu spáchání přestupku uvedeny údaje GPS- délka a šířka. Přestože vozidlo žalobce bylo změřeno dne 7. 1. 2009 v 18.09 h a je vidět, že byla tma, vozidlo žalobce je osvětlené, je uprostřed snímku a je dobře viditelné, včetně registrační značky. Vozidlo nebylo změřeno v zatáčce, je viditelné, že snímek byl pořízen z vozidla z pravého jízdního pruhu a vozidlo žalobce jelo v levém jízdním pruhu.
38. Podle ověřovacího listu č. 224/16 ze dne 8. 11. 2016 byl předmětný rychloměr jako stanovené měřidlo ověřen a bylo možno ho používat k měření rychlosti za dodržování návodu k obsluze. Konec platnosti ověření byl dne 7. 11. 2017. Ověření provedla RAMET a. s. a uvedla použité etalony a měřidla v návaznosti na státní etalony příslušné jednotky, citovala označení opatření obecné povahy, metrologické předpisy a rozhodnutí o udělení autorizace, to vše jako požadavky měření a podmínky měření, a odkázala na certifikát o schválení typu stanoveného měřidla ve znění dvou revizí.
39. Podle úředního záznamu Policie ČR ze dne 9. 1. 2017 v měřeném úseku je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h a 70 km/h. Vozidlo bylo změřeno zezadu v úseku z jedoucího vozidla Policie ČR, kde je nejvyšší dovolená rychlost 70 km/h a jsou citovány přesné souřadnice. Vozidlo žalobce policisté zastavili při krajnici silnice tak, aby nenarušili plynulost provozu. Žalobce nesouhlasil s projednáním přestupku v blokovém řízení.
40. Příkaz magistrátu ze dne 1. 2. 2017 byl po podání odporu zrušen. Podle protokolu o ústním jednání ze dne 11. 4. 2017 magistrát provedl dokazování všemi listinami ve správním spisu. Zmocněnec žalobce N. B. uvedl, že převzal kopii správního spisu a vyjádří se písemně.
41. V písemném vyjádření ze dne 14. 4. 2017 zmocněnec žalobce uvedl, že žalobce nejel vozidlem Škoda Octavia, ale Škoda Superb. To může potvrdit i svědek, který jel s žalobcem ve vozidle – J. Š.. Proto žalobce navrhl důkaz jeho výsledkem a uvedl adresu a e-mail. Žalobce dále navrhl provést důkaz doložením knihy jízd vozu Škoda Octavia, registrační značky X, kterým bude prokázáno, že tento vůz žalobce nemohl změřit. Díky změření jiného automobilu vyvstala otázka, jestli přístroj ve voze Škoda Superb, který měření skutečně provedl, má platné ověření. Žalobce žádal o ověření této skutečnosti. Žalobce si po zastavení byl prohlédnout vůz Policie ČR a všiml si, že byl na přední kapotě lehce bouraný. Když se žalobce bavil se svým přítelem, dozvěděl se, že pokud dojde, byť i k malé nehodě v přední části vozidla se zabudovaným rychloměrem, je vysoká pravděpodobnost, že dojde k poškození rychloměru. Jak je vidět z výstupu z rychloměru, fotografie je velice nekvalitní. Z hlavní fotografie není rozpoznatelný typ změřeného vozidla, a dokonce ani typ vozidla značky Audi, o který se mělo jednat. Na to, že rychloměr byl poškozen, žalobce usuzoval i z toho, že se žádného přestupku nedopustil, což může potvrdit i spolujezdec P.. Žalobce navrhl provést důkaz přezkoušením použitého rychloměru, protože je zde důvodná pochybnost o správnosti měření. Žalobce žádal policisty, aby mu ukázali úřední značení na rychloměru, ovšem ti ho ignorovali. Proto žalobce navrhl provést důkaz ohledáním rychloměru, kterým bude prokázáno, zda má všechno úřední značení v pořádku. Jde o zásadní otázku ve věci. Měření a nastavení radaru

prováděl policista S., ale ze spisu už nevyplývalo, zda byl proškolen k užívání tohoto typu radaru v souladu s návodem k obsluze. Přístroj RAMER 10C není žádná hračka a měření v souladu s návodem k obsluze vyžaduje, aby byla osoba řádně proškolená osobou k tomu oprávněnou. Proto žalobce navrhl provést důkaz doložením originálního certifikátu policisty S. na přístroji RAMER 10C, kterým bude prokázáno, zda byl legitimován k měření tímto přístrojem.

42. Policista R. H. ve své výpovědi dne 29. 5. 2017 uvedl, že při měření rychlosti na průtahu městem v čase kolem 18.10 h na ulici Tovární jeli v pravém jízdním pruhu a levým jízdním pruhem je předjelo větší rychlostí vozidlo tov. zn. Audi. Vozidlo dojeli a zastavili na ulici Babíčková. Přestupek řešil kolega, žalobce s přestupkem na místě nesouhlasil, vozidlu byla naměřena rychlost 91 km/h (po odečtu 88 km/h) v místě, kde je dovolena nejvyšší rychlost 70 km/h. K dotazu magistrátu svědek uvedl, že obsluhu rychloměru prováděl kolega nstržm. Sicha a vše bylo provedeno v souladu s návodem k tomuto měřiči. K dalšímu dotazu, zda policejní vozidlo bylo v pořádku a nebylo bourané, svědek uvedl, že policejní vozidlo bylo v řádném technickém stavu. K dotazu magistrátu na počasí svědek uvedl, že viditelnost byla dobrá. K dotazu zmocněnce, jaký byl počet úředních značek na měřicím zařízení, svědek uvedl, že plomby jsou nastaveny od výrobce a vše je v souladu a řádném technickém stavu. K opakovanému dotazu zmocněnce prostřednictvím magistrátu, že se ptal na přesný počet úředních značek, svědek uvedl, že už neví a předložil osvědčení č. 015 ze dne 2. 3. 2016 o absolvování odborné přípravy pro obsluhu a údržbu silničních rychloměrů, magistrát pořídil kopii do spisu. Na dotaz „zmocněnce prostřednictvím magistrátu“, kdo provádí kontrolu měřiče před každým měřením, svědek uvedl, jak už říkal, že kontrolu prováděl dle návodu k obsluze kolega nstržm. S..
43. Podle osvědčení č. 015 ze dne 2. 3. 2016 nstržm. R. H. absolvoval odbornou přípravu pro obsluhu a údržbu silničních rychloměrů typu RAMER 10, AD9, RAMER 7CCD a PolCam s archivací ukončenou závěrečnou zkouškou dne 2. 3. 2016. Osvědčení opravňuje k užívání uvedených měřičů ve všech modifikacích uvedených ve schváleném typu. Platnost osvědčení není časově omezena, ale může být ukončeno, pokud dojde k takovým změnám zákonů či návodu k obsluze zařízení, které by znamenaly nutnost nového proškolení.
44. Podle výpovědi M. S. ze dne 29. 5. 2017 tento policista vykonával v daný den službu s kolegou H.. Kolega byl řidičem vozidla a v uvedeném úseku prováděli měření rychlosti. Jeli ve směru od ulice Lipenská, po ulici Tovární v Olomouci, ve směru jízdy k ulici Velkomoravská, kdy jeli v pravém jízdním pruhu po dvouproudové silnici. V tu chvíli je předjel řidič v levém jízdním pruhu, kde nejvyšší dovolená rychlost je 70 km/h. Řidiči byla naměřena rychlost 91 km/h, po odečtu odchylky skutečná rychlost 88 km/h. Řidič s přestupkem nesouhlasil a bylo vypsáno oznámení o přestupku a postoupeno magistrátu. K dotazu magistrátu, kdo prováděl obsluhu měřiče a zda byl řádně proškolen a zda bylo měření provedeno v souladu s návodem k obsluze k měřiči, svědek odpověděl, že to byl on, proškolení jsou řádně. Svědek předložil osvědčení č. 008 ze dne 29. 3. 2016 o absolvování odborné přípravy pro obsluhu a údržbu silničních rychloměrů. Kopii založil magistrát do spisu. K dotazu magistrátu, zda policejní vozidlo bylo v pořádku a nebylo bourané, svědek odpověděl, že policejní vozidlo bylo v pořádku a v řádném technickém stavu. K dotazům „zmocněnce prostřednictvím magistrátu“, jaké bylo počasí ten den, svědek uvedl, že si nevzpomíná. K dotazu na počet úředních značek na měřicím zařízení při kontrole zařízení svědek uvedl, že počet neřekne, žádná z úředních značek nebyla poškozená.

45. Podle osvědčení č. 008 ze dne 29. 3. 2016 nstržm. M. S. absolvoval odbornou přípravu pro obsluhu a údržbu silničních rychloměrů typu RAMER 10, AD9, RAMER 7CCD a PolCam s archivací ukončenou závěrečnou zkouškou dne 2. 3. 2016. Osvědčení opravňuje k užívání uvedených měřičů ve všech modifikacích uvedených ve schváleném typu. Platnost osvědčení není časově omezena, ale může být ukončeno, pokud dojde k takovým změnám zákonů či návodu k obsluze zařízení, které by znamenaly nutnost nového proškolení.
46. Podle písemného vyjádření žalobce ze dne 5. 6. 2017 na předmětném rychloměru byly poškozené úřední značky a výpověďmi policistů nebylo prokázáno, že byl rychloměr řádně ověřen. Na otázku zmocněnce žalobce na konkrétní počet úředních značek oba svědci odpovídali vyhýbavě a přiznali se k tomu, že neznají přesný počet úředních značek. Na ostatní dotazy odpovídali policisté bez zaváhání a jasně. Obsluhu rychloměru měl na starosti nstržm. M. S., který odpověděl s jistotou, že žádná ze značek nebyla poškozena, avšak nezná jejich zákonný počet potřebný k měření. Žalobci tím byla potvrzena jeho domněnka, že na předmětném rychloměru chybí zákonný počet úředních značek nezbytných k měření nejvyšší dovolené rychlosti a že rychloměr pozbyl ověření a řízení musí být zastaveno. V předmětný den mírně sněžilo, a proto musel být rychloměr nastaven na jiný typ měření, avšak podle výpovědi svědků měření proběhlo standardním způsobem. Podle výpovědi R. H. byla viditelnost dobrá. Předmětné měření však bylo provedeno na začátku ledna v 18.09 h. Podle žalobce se nad otázkou nezamyslel a odpovídal pouze za účelem, aby byla žalobci uložena pokuta. Výpověď nstržm. M. S. je dle žalobce realističtější, když odpověděl, že si stav počasí v ten den nevybavuje. Pokud nebyl u předmětného rychloměru zapnutý mód měření za sněžením či deště, došlo k porušení návodu k obsluze a měření nejvyšší dovolené rychlosti nebylo provedeno v souladu se zákonem. Proto žalobce navrhl jako důkaz svědeckou výpověď příslušníků Policie ČR R. H. a M. S. a také návodem k obsluze předmětného rychloměru.
47. **Magistrát rozhodnutím ze dne 14. 6. 2017** uznal žalobce vinným z předmětného přestupku a byla mu uložena pokuta. Magistrát uvážil, že obě svědecké výpovědi se v rozhodných údajích shodují. Svědci uviděli a sledovali vozidlo, oba shodně popsali skutkový děj. Svědci se shodli na rozhodných skutečnostech týkajících se zjištění přestupkového jednání žalobce, zastavení vozidla a identifikace řidiče. Svědci se shodli na tom, že obsluha radaru byla prováděna v souladu s návodem k měřiči a policejní vozidlo bylo v řádném technickém stavu. Případné nepřesnosti svědků v detailech projednávané věci jsou s ohledem na časový odstup běžné a nijak to neovlivnilo svědeckou hodnotu poskytnutých výpovědí. Magistrát vyhodnotil výpovědi obou svědků jako pravdivé a důvěryhodné, že si vzájemně neodporují a vycházel z nich při rozhodnutí. K návrhům na dokazování magistrát uvedl, že nebude provádět další dokazování, protože měření bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze, zasahující policisté byli řádně proškoleni. Proto další dokazování magistrát považoval za nadbytečné a námitky zmocněnce žalobce za liché. Dokazováním bylo vyvráceno, že by policejní vozidlo bylo lehce nabourané nebo rychloměr na vozidle poškozen. Svědeckou výpověď navrženého svědka J. Š. magistrát neprováděl, protože ji hodnotil jako nadbytečnou. Ověřovací list rychloměru byl součástí spisového materiálu a výstup z měřicího zařízení jako takový má své postavení důkazu ve věci. Magistrát odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011-54, ze dne 24. 10. 2013, č. j. 5 As 110/2012-26 a ze dne 24. 4. 2008, č. j. 7 As 39/2007-66.

48. Spáchání přestupku zjistil magistrát z oznámení přestupku a záznamu o přestupku, kde je na fotografii zřetelně zachyceno předmětné vozidlo a jsou zde zaznamenány skutečnosti týkající se měření rychlosti jako naměřená rychlost, datum, čas a místo prováděného měření, nejvyšší dovolená rychlost v místě měření, jméno policisty, který nastavoval rychloměr, čitelně zachycená registrační značka měřeného vozidla a další údaje týkající se měření rychlosti. Po zhodnocení záznamu magistrátem byl záznam v souladu s návodem k obsluze.
49. Platnost a přesnost měření použitým silničním radarovým rychloměrem RAMER 10C byly ze strany Policie ČR řádně doloženy ověřovacím listem č. 224/16, vydaným Autorizovaným metrologickým střediskem RAMET a. s., ze dne 8. 11. 2016 s platností na jeden rok, tedy do 7. 11. 2017. Z uvedeného vyplynulo, že měření proběhlo za použití způsobilého měřiče rychlosti.
50. Z úředního záznamu ze dne 9. 1. 2017 sepsaného zasahujícím příslušníkem Policie ČR magistrát zjistil okolnosti spáchání přestupku, průběh silniční kontroly, včetně ztotožnění řidiče a dalšího řešení přestupku.
51. Z výpisu z evidenční karty řidiče ze dne 27. 1. 2017 magistrát zjistil, že žalobce je držitelem řidičského oprávnění od roku 1996 a že se v posledních třech letech dopustil jednoho evidovaného dopravního přestupku.
52. Po prostudování důkazních prostředků magistrát konstatoval, že odpovídají zjištěným skutečnostem, nejsou mezi sebou ve vzájemném rozporu, a proto bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že se žalobce předmětného přestupku dopustil.
53. **Žalobce v odvolání** popřel spáchání přestupku. Žalobce namítl, že se magistrát nezabýval námitkami žalobce ve vyjádřeních. Na předmětném rychloměru byly poškozené úřední značky a nebyl jich zde dostatečný počet nutný k měření, ověření rychloměru tak zaniklo. Z výpovědi svědků je zjevné, že zde dostatečný počet úředních značek skutečně nebyl. S tím se magistrát nevypořádal. Magistrát se nevyjádřil ani k navrženému ohledání rychloměru, kterým mohla být důvodnost námitky zjištěna. Šlo tak o opomenutý důkaz. Z opatrnosti žalobce opětovně navrhl ohledání rychloměru.
54. Žalobce v odvolání tvrdil, že policisté seděli ve vozidle Škoda Octavia a nikoliv Superb. Argumentace magistrátu, že není třeba předvolávat spolujezdce žalobce J. Š. je zcela lichá. J. Š. může výše uvedenou skutečnost potvrdit a dále může potvrdit to, že předmětné vozidlo policistů bylo lehce bourané ať už na kapotě nebo na tlumiči u předního kola. Žalobce také navrhl provést důkaz doložením knihy jízd vozu Škoda Octavia, registrační značky X, kterým bude prokázáno, že tento vůz žalobce nemohl změřit.
55. Fotografie z měření nejvyšší dovolené rychlosti je fotokopie. Dopravní značka v předmětné fotodokumentaci je podezřele „oseknutá“, až se zdá, že tuto kopii dělal jakýsi laik v základním počítačovém programu. Fotodokumentace je základním důkazním prostředkem zakládajícím vinu žalobce. Pokud je fotografie falzifikátem, nelze z ní vycházet. Záznam o přestupku není důkazem o vině žalobce, protože na hlavním snímku z měření není čitelná registrační značka. Ta je čitelná až ve vedlejším snímku, který však není automaticky vytvářen rychloměrem, ale je do záznamu o přestupku vkládán uživatelem příslušného software (důkaz: návod k obsluze). Žalobce trval na tom, aby správní orgány obstaraly původní dokument vytvořený rychloměrem při měření a ten následně otevřeli v příslušném software za účasti žalobce. Pouze tak nebude panovat

pochybnost o totožnosti měřeného vozidla. Jinak bude nutné předpokládat, že měření rychlosti bylo vadné a proběhlo v rozporu s právními předpisy. Snímky přiložené ve spise jsou celkově nestandardní a nekvalitní. Nelze proto vyloučit poruchu na zařízení, mohlo dojít k zániku ověření podle § 7 odst. 2 písm. b) vyhlášky č. 262/2000 Sb. Žalobce požádal „Městský úřad Turnov“ o přerušení řízení a vyčkání na vyřešení této předběžné otázky. Pokud bylo měřeno neověřeným rychloměrem, výstup z měřiče je nepoužitelným důkazem ve smyslu § 51 odst. 1 správního řádu, neboť tak došlo k porušení § 11 odst. 1 zákona o metrologii. Žalobce magistrát požádal, aby zajistil přezkoušení použitého rychloměru podle § 11a odst. 1 zákona o metrologii, aby bylo ověřeno, zda ověření rychloměru nezaniklo před dobou platnosti ověření.

56. Dále žalobce namítal v odvolání, že měření rychlosti proběhlo v zatačce. Jak je vidět z předmětné fotodokumentace (pokud nejde o falzifikát), je zcela zřejmé, že nebylo měřeno na rovném úseku, který je naprosto nezbytný k měření v souladu s návodem k obsluze. K důkazu žalobce navrhl provést návod k obsluze ke zjištění maximálního přípustného zakřivení, následně odborné změření zakřivení úseku (který musí být podle návodu přímý).
57. Dále v odvolání žalobce namítal, že stanovení místa předmětného přestupku není dostatečné. Magistrát označil místo přestupku jako ulici Tovární od ulice Lipenské ve směru na Velkomoravskou, avšak tento úsek má přes kilometr a žalobce tak nemá šanci předmětné místo ohledat. Žalobci nebylo umožněno přezkoumat, zda v místě, kde k přestupku mělo dojít, skutečně platil rychlostní limit 70 km/h, jehož porušení je mu kladeno za vinu. Žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015-42, ze dne 29. 2. 2016, č. j. 2 As 261/2015-41 a ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010-56.
58. Žalobce vytýkal magistrátu, že se nedostatečně zabýval materiální stránkou přestupku. Měření bylo provedeno v 18.30 h, tedy v době, kdy provoz na komunikacích není příliš frekventován. Pokud magistrát odkázal pouze na měření nejvyšší dovolené rychlosti z důvodu zajištění vyšší bezpečnosti kvůli okolním vozidlům a chodcům, tato skutečnost je mylná, jelikož v předmětný čas na silnici žádný chodec nebyl a toto konstatování je tak nepřipadné. K závěru o spáchání přestupku může správní orgán dojít teprve poté, co je zjištěno naplnění materiálního znaku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2005, č. j. 7 As 18/2004-48). Rozhodnutí magistrátu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, protože se materiálním znakem vůbec nezabýval a pokud nebyl materiální znak přestupku prokázán a žalobce byl uznán z přestupku vinným, rozhodnutí magistrátu je nezákonné mimo jiné pro nedostatečně zjištěný skutkový stav.
59. Žalobce namítal, že magistrát nijak nespecifikoval nedbalost. Přesná specifikace formy zavinění je však nezbytná v každém rozhodnutí. Výrok rozhodnutí magistrátu je tak v rozporu s § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku i ke dni vydání rozhodnutí magistrátu ze dne 14. 6. 2017 (dále jen „zákon o přestupcích“). Ten stanoví, že obligatorní náležitostí výroku o vině z přestupku je mimo jiné i údaj o formě zavinění. Označení „z nedbalosti“ není dostatečně určité.
60. **Žalovaný v rozhodnutí o odvolání** nejdříve uvedl, že namítanou nepřezkoumatelnost rozhodnutí magistrátu neshledal, neboť z rozhodnutí bylo patrné, o čem magistrát rozhodoval, jak rozhodl, jakož i kde a kdy k přestupku došlo, kdo jej spáchal a jaká byla

uložena sankce za přestupek. Odůvodnění, respektive skutkové závěry měly dostatečnou oporu ve spisu a vycházely z provedených důkazů.

61. Pokud jde o společenskou škodlivost přestupku, tzv. materiální stránku, žalovaný uvedl, že jde o jeden ze znaků přestupku podle definice obsažené v § 2 odst. 1 zákona o přestupcích. Jak přitom vyplývá z ustálené judikatury, mimo jiné také z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, č. 2011/2010 Sb. NSS, na který odkazoval rovněž žalobce, obecně platí, že při naplnění formálních znaků jednání, jež je zákonem označeno za přestupek, jsou v běžně se vyskytujících případech naplněny znaky materiální, neboť již naplněním daných formálních znaků je ohrožen či porušen zájem společnosti. Aby tomu tak nebylo, musely by v daném případě existovat významné okolnosti či zvláštnosti případu, které by takový závěr vylučovaly. Takovou významnou okolností, která by společenskou škodlivost snížila natolik, že by nešlo o přestupek, není samo o sobě spáchání přestupku večer, když zrovna není dopravní špička. Magistrát se v odůvodnění svého rozhodnutí posouzením tohoto znaku skutečně výslovně nezabýval, avšak alespoň implicitně z něj vyplývá, že jednání žalobce za dostatečně společensky škodlivé považoval. Žalovaný žalobce ubezpečil, že jeho jednání potřebnou škodlivost vykazovalo, což bylo provedeným dokazováním prokázáno. Tento závěr přitom nijak nevylučuje platnost názorů Nejvyššího správního soudu vyjádřených v rozsudcích č. j. 7 As 18/2004-47 a č. j. 5 As 104/2008-45.
62. Žalovaný neshledal, že by v dané věci došlo k opomenutí důkazu, přestože se magistrát v napadeném rozhodnutí nevypořádal jmenovitě s každým důkazním návrhem žalobce, což by bylo vhodnější, ale povšechně je zamítl z důvodu nadbytečnosti, jak uvedl v posledním odstavci na straně 2 pokračujícím na straně 3 rozhodnutí. Žalobce prostřednictvím zmocněnce v řízení v prvním stupni ve dvou písemných vyjádřeních uvedl celou řadu důkazních návrhů. Žalovaný se závěrem magistrátu o nadbytečnosti tohoto dokazování souhlasil a doplnil, že navržené důkazní prostředky a skutečnosti, které jimi měly být prokázány, se netýkají podstaty věci a nejsou dostatečně způsobily vyvrátit důkazy o protiprávním jednání žalobce, jako je tomu například u tvrzení, že policisté jeli nikoliv ve vozidle Škoda Octavia, ale ve vozidle Škoda Superb. Podstatné pro prokázání překročení nejvyšší dovolené rychlosti vozidlem Audi je totiž to, že výrobní číslo měřidla (rychloměru) v ověřovacím listu se shoduje s výrobním číslem rychloměru zaznamenaným uvedeným v záznamu o přestupku. Návrh na výslech svědka Š. je kromě toho výrazně účelový, protože z oznámení přestupku, úředního záznamu policisty a dvou svědeckých výpovědí nevyplývá, že by se ve vozidle Audi nacházely nějaké přepravované osoby. Je přitom běžnou praxí, že policisté při zjištění přestupku v průběhu silniční kontroly ztotožňují rovněž spolujezdce. Jestliže žalobce svá tvrzení o údajných poškozeních služebního vozidla Policie ČR a úředních značek na rychloměru neuplatnil přímo na místě silniční kontroly, nebo co nejdříve po jejím skončení, ale schovával je až na dobu po skončení projednání přestupku, pak ohledání věci postrádá potřebnou vypovídací hodnotu. Jen stěží bylo možné zpětně zjistit stav, v jakém byly věci dne 9. 1. 2017. Samotné tvrzení o poškození vozidla je navíc vzhledem k průběhu řízení a procesní taktice krajně nevěrohodné. S odkazem na shora uvedené posouzení důkazních návrhů žalovaný taktéž zamítl opakovaně uplatněné návrhy v doplnění odvolání (ohledání rychloměru, předložení knihy jízdy).
63. K odvolací námitce, že ke změření rychlosti došlo v rozporu s návodem k obsluze rychloměru v zatáčce, žalovaný uvedl, že jde o tvrzení ničím nepodložené a nevěrohodné.

Žalovaný označil za poněkud paradoxní, že žalobce toto tvrzení opírá o fotodokumentaci změřeného vozidla, jejíž pravost a správnost v předchozí pasáži doplnění odvolání zpochybnil. Jde o novou skutečnost, kterou si žalobce schoval teprve až pro řízení o odvolání, což procesní předpisy nezakazují, avšak vzhledem k dosavadnímu průběhu řízení a procesní taktice žalobce vykazuje výrazné znaky účelovosti. Proti tomu stojí nezpochybněné svědecké výpovědi, podle kterých policisté provedli měření rychlosti v souladu s návodem k obsluze. Vzhledem k tomu, že ke změření rychlosti došlo v době, kdy byla tma, není na fotodokumentaci příliš patrné okolí vozidla Audi, z něhož by bylo patrné měření rychlosti v zatáčce, jak namítl žalobce.

64. Fotodokumentace je součástí záznamu o přestupku, který tvoří přílohu oznámení přestupku a který byl vyhotoven Policií ČR jako správním orgánem kompetentním k dohledu na bezpečnost a plynulost silničního provozu a k odhalování protiprávního jednání. Tento listinný důkaz má v souladu s § 53 odst. 3 správního řádu dokonce povahu veřejné listiny, pročez k jejímu zpochybnění rozhodně nedostačuje pocit (domněnka) žalobce, že s fotografií mohlo být manipulováno, protože v ní je dopravní značka „podezřele useknutá, až se zdá, že tuto kopii dělal jakýsi laik v základním počítačovém programu“. Jde jen o zcela nekonkrétní spekulaci bez potřebné relevance pro řízení. Není tak správný názor žalobce, že by záznam o přestupku nebyl důkazem o vině za přestupek. K okolnosti, že na fotografii změřeného vozidla není zcela čitelná registrační značka vozidla (ta je pak zvýrazněna ve výřezu), žalovaný připomněl, že záznam o přestupku je podpořen úředním záznamem a svědeckými výpověďmi, podle kterých bylo vozidlo Audi po změření rychlosti jeho jízdy zastaveno ke kontrole. Přitom až do zastavení policisté jeli za tímto vozidlem. Viditelnost vozidla registrační značky je třeba posoudit s přihlédnutím k okolnímu osvětlení, kdy k přestupku došlo v zimě ve večerních hodinách, kdy již bývá tma.
65. K námitce nedostatečného určení místa spáchání přestupku žalovaný uvedl, že žalobce si podle jeho názoru účelově vybral části odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu, které skutkově úplně neodpovídají projednávané věci. V rozsudku ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015-42 se jednalo o správní delikt provozovatele vozidla, kdy na stejné ulici se nacházelo jak zpoplatněné, tak bezplatné parkoviště. Podle rozsudku ze dne 29. 2. 2015, č. j. 2 As 261/2015-41, bylo v rozhodnutí o přestupku místo spáchání přestupku překročením nejvyšší dovolené rychlosti označeno jen číslem silnice a názvem městské části, kde se nachází v různých místech různá úprava nejvyšší dovolené rychlosti. V posledním rozsudku ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010-56, pak bylo podstatou to, že na téže ulici, kde k přestupku mělo dojít, platila kromě nejvyšší dovolené rychlosti v obci (50 km/h) nejvyšší dovolená rychlost mimo obec (90 km/h), přičemž bylo sporné to, v které části přesně k měření rychlosti došlo. Žalovaný uvedl, že stejně tak je možné citovat řadu jiných rozsudků, v nichž naopak bylo shledáno určení místa spáchání přestupku pouze názvem obce a ulice, popřípadě číslem komunikace v obci naprosto dostatečným. Na některé z nich v odůvodnění rozsudku ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015-42, upozornil Nejvyšší správní soud. V případě posuzovaném v tomto rozsudku sice šlo o přestupek spáchaný držením hovorového nebo záznamového zařízení, obsahuje ale přehledná shrnutí předchozí judikatury, za které vyplývá, že přesné vymezení místa spáchání v popisu skutku není samoučelné a nelze na něj klást přemrštěné nároky. Podle žalovaného určení místa spáchání přestupku v popisu skutku by mělo být co nejpresnější, avšak je třeba k tomu přistupovat racionálně s přihlédnutím k okolnostem případu a nikoliv dogmaticky. V kontextu shora uvedeného považoval žalovaný uvedení

místa spáchání přestupku ve výroku odvoláním napadeného rozhodnutí jako dostatečně určité pro splnění cíle, aby skutek bylo možné odlišit od jiného. Ke zcela konkrétnímu stanovení místa překročení rychlosti lze dojít na základě údajů uvedených ve spisu (v oznámení přestupku, záznamu o přestupku a úředním záznamu), kde jsou uvedeny zeměpisné souřadnice v systému GPS pro určení polohy a že šlo o úsek silnice I. třídy č. 35. Nadto je na fotodokumentaci zachycena část svislé dopravní značky upevněná na sloupu veřejného osvětlení, podle které je možné se též orientovat. Všechny tyto markanty není nezbytné vypisovat přímo do výroku rozhodnutí, aby tak byla zachována jeho přehlednost.

66. K námitce neuvedení přesné formy zavinění ve výroku rozhodnutí žalovaný odkázal na § 3 zákona o přestupcích, který rozlišuje formu zavinění na nedbalost a úmysl. Uvedení jedné z těchto forem – bez konkrétního rozlišení na vědomou či nevědomou nedbalost – je dostatečné ke splnění obsahových náležitostí výroku rozhodnutí o přestupku podle § 77 zákona o přestupcích. Tento názor podporuje také judikatura, například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 303/2016-37. Nejvyšší správní soud v bodě 10 citovaného rozsudku uvedl, že pro posouzení viny je podstatné pouze zavinění rozlišené na úmyslné a nedbalostní. Bližší posouzení zavinění, které má vliv na výši sankce, postačuje uvést v odůvodnění rozhodnutí.
67. Při posouzení výše uložené pokuty žalovaný podotkl, že ve srovnání s jinými případy byla v dané věci výše pokuty příliš mírná.
68. Soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
69. Námitku nepřezkoumatelnosti neshledal soud důvodnou. Správní orgány I. a II. stupně a potažmo rozhodnutí obou těchto orgánů coby jeden přezkoumávaný celek, se vypořádaly s projednávanou věcí s ohledem na její podstatu a relevantní okolnosti tak, aby bylo zjevné, o jaké skutkové důvody své rozhodnutí opřely. Odvolací námitky nevnesly do zjištěného skutkového stavu takové pochybnosti, ani žalobce nenamítl takové procesní vady, aby vedly žalovaného ke zrušení rozhodnutí magistrátu. K otázce nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí z hlediska nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů rozhodnutí se vyjádřil Nejvyšší správní soud, např. ve svém rozsudku ze dne 4. 12. 2003, sp. zn. 2 Ads 58/2003 (všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), takto: *„Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.“* O žádnou z těchto situací se však v souzené věci nejednalo.
70. Soud předesílá, že se ztotožnil se skutkovými zjištěními a skutkovými a právními závěry a úvahami magistrátu a žalovaného a doplňuje následující.

71. Námitka žalobce vůči neurčitému stanovení místa přestupku je nedůvodná. Svědeckými výpověďmi policistů magistrát prokázal, že žalobce spáchal přestupek v úseku platnosti dopravní značky B20a s označením nejvyšší dovolené rychlosti 70 km/h a že tato značka nebyla poškozena a byla viditelná. Nadto podpůrně v úředním záznamu Policie ČR ze dne 11. 1. 2017 i ze dne 9. 1. 2017 a dále v záznamu vytištěném z rychloměru je uvedeno, že žalobce se dopustil přestupku v úseku platnosti dopravní značky B20a „70“ a v záznamu z rychloměru a v úředním záznamu ze dne 9. 1. 2017 jsou uvedeny i GPS souřadnice místa spáchání přestupku 017° 16' 47.490" E 49° 35' 16.314" N, které po zadání do mapy na internetu (Google) ukazují skutečně na místo na ulici Tovární tak, jak je uvedeno v popisu skutku ve všech písemnostech ve věci. Pokud policisté prohlásili, že přestupek byl spáchán v místě působnosti dopravní značky B20a s označením „70“ a žalobce nevnesl do věci žádnou pochybnost, je jejich prohlášení věrohodné. Proškolení dopravních policistů bylo v daném případě prokázáno příslušnými osvědčeními (citovanými výše). Jako věrohodné posoudil shodně se správními orgány soud i všechny další části svědeckých výpovědí (k věrohodnosti svědeckých výpovědí policistů srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011-71).
72. Neopodstatněná je i námitka porušení § 14 správního řádu tím, že RAMET a. s. byla výrobcem použitého rychloměru a současně jej ověřila podle zákona o metrologii.
73. Podle § 14 odst. 1 správního řádu *každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen "úřední osoba"), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.*
74. RAMET a. s. není osobou, která se podílí na výkonu pravomoci správního orgánu (úřední osoba), proto se na ni nevztahuje § 14 správního řádu. Ověřovací list rychloměru není osvědčením ve smyslu § 154 správního řádu, protože ho nevydal správní orgán.
75. V posuzovaném případě ověření rychloměru provedla RAMET a. s. a uvedla použité etalony a měřidla v návaznosti na státní etalony příslušné jednotky, citovala kalibrační listy Českého metrologického institutu a RAMET a. s. označení opatření obecné povahy, metrologické předpisy a rozhodnutí o udělení autorizace č. 38/2000 ze dne 21. 12. 2000, to vše jako požadavky měření a podmínky měření, a odkázala na certifikát o schválení typu stanoveného měřidla ze dne 21. 2. 2011 ve znění dvou revizí.
76. Skutková zjištění a skutkové závěry učinily správní orgány ze svědeckých výpovědí zasahujících policistů a ty byly podpořeny úředními záznamy a automatizovaným výstupem z rychloměru. Všechny tyto podklady vytvořily ucelený řetězec důkazů, které nebyly zpochybněny, a to ani žalobními tvrzeními.
77. Krajský soud vycházel z toho, že uvedené měřicí zařízení bylo ověřeno a typ schválen. Přitom platí závěr vyslovený Ústavním soudem v usnesení ze dne 1. 6. 2011, sp. zn. IV. ÚS 868/11, podle kterého *specifikace přístroje či metody měření rychlosti je tedy otázka technická a nikoliv právní. Pro účely právních vztahů je přitom postačující stanovení povinnosti orgánům veřejné moci používat měřicí přístroje pracující s deklarovanými veličinami a jejich jednotkami, jak je upraveno v zákoně č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů. Úprava principu nebo způsob měření, případně dokonce typu či modelu měřicího přístroje v právním předpisu, by odporovala požadavku, aby právní normy upravovaly pouze právní vztahy adresátů právních předpisů.*

78. Ve věci je proto rozhodné, že správní orgány z ověřovacího listu osvědčily ověření měřicího přístroje RAMER 10C a jeho kalibraci (ověřovací list č. 224/16 příslušného výrobního čísla přístroje s platností do 8. 11. 2016). Samotný technický popis nespadá do rozsahu a ani reálných možností soudního rozhodování a nemůže v daném případě vést k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Ověřovací list je veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 9/2013-35).
79. Odkaz žalobce na ustanovení § 158d trestního řádu je v tomto případě zcela nepřipadný, neboť upravuje pravomoci Policie ČR při sledování osob a věcí (např. prostorové odposlechy nebo fyzické sledování). Měření rychlosti automatizovanými technickými prostředky neobsahuje prvek sledování ať již osob nebo věcí, neboť nejsou zaměřeny proti konkrétním osobám nebo konkrétním věcem. Nedochází proto k zásahům do osobní sféry, integrity a soukromí fyzických osob v takové míře, aby to narušovalo právo na ochranu soukromí v takové míře, že by bylo třeba zákonného zmocnění nad již stávající úpravu. Obecní policie je oprávněna k měření rychlosti v rámci dohledu nad provozem na pozemních komunikacích a není žádného rozdílu mezi tím, jestli rychlost vozidel měří příslušník policie radarem fyzicky nebo prostřednictvím stacionárního radaru.
80. Podle § 79a zákona o silničním provozu je policie a obecní policie za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích oprávněna měřit rychlost vozidel. Podle § 62 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku, policie může, je-li to nezbytné pro plnění jejích úkolů, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy osob a věcí nacházejících se na místech veřejně přístupných a zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu úkonu. Je patrné, že zákon nestanoví, jakým způsobem má být měření policií prováděno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, č. j. 8 As 27/2010-75, či ze dne 15. 11. 2017, č. j. 2 As 191/2017-56). Je tedy na policii, jakou metodu či způsob měření rychlosti zvolí. Zákon také policii neukládá o provádění měření rychlosti jedince, vůči kterému tuto zákonem svěřenou pravomoc vykonává, předem informovat. Lze tedy uzavřít, že z výše citovaných ustanovení jednoznačně vyplývá, že Policie České republiky je oprávněna měřit rychlost vozidel a pořizovat při tomto měření obrazové záznamy.
81. Soud poukazuje na to, že měření samotné je svou povahou technický úkon a z toho je nutno vycházet (v této souvislosti srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 2. 11. 2011, č. j. 76 A 1/2011-35, a navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2013, č. j. 4 As 17/2012-36, dále rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, č. j. 8 As 27/2010-75, příp. i jiné rozsudky správních soudů, které se týkají měření rychlosti vozidel, alkoholu v dechu či krvi apod., nález Ústavního soudu ze dne 1. 6. 2011, sp. zn. IV. ÚS 868/11).
82. Pokud se stěžovatel domníval, že měření bylo provedeno nesprávně, resp. že jel jinou rychlostí, není soudu zřejmé, z jakého důvodu takovou argumentaci neuplatnil bezprostředně poté, co byl zastaven zasahujícím policistou. V pozdějším uplatnění takové argumentace lze spatřovat i účelovost (podpůrně viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60, či ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115).
83. Nedůvodná je námitka, že správní orgány neodůvodnily závěr o nevědomé nedbalosti, nevyložily neurčitý právní pojem „přiměřené důvody“ a závěr o vědomé nedbalosti. Je pravdou, že magistrát uvedl v odůvodnění závěru o vědomé nedbalosti pouze to, že přihlédl k době držení řidičského oprávnění a víc nic k tomuto závěru neuvedl. Žalovaný

toto odůvodnění ve svém rozhodnutí odvolání nedoplnil. Tato vada podle soudu však nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobce v odvolání vznesl námitku pouze k neuvedení přesné formy zavinění ve výroku, k čemuž se žalovaný na straně 6 svého rozhodnutí o odvolání dostatečně vyjádřil. Z celkového odůvodnění obou napadených rozhodnutí se totiž podává, že žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 18 km/h, na místě policistům neposkytl žádné vyjádření a neposkytl ho osobně ani v průběhu celého správního řízení. Ze zjištěného skutkového stavu a okolností věci se nepodává žádná skutečnost či indicie, že by žalobce nemohl sledovat dopravní značení v místě přestupku, nemohl sledovat tachometr (rychloměr) ve vozidle nebo byl v takovém stavu, že by nebyl schopen ovládat a řídit vozidlo či neznal relevantní předpisy (podle § 3 odst. 2 zákona o silničním provozu *řídít vozidlo nebo jet na zvířeti může pouze osoba, která je dostatečně tělesně a duševně způsobilá k řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti a v potřebném rozsahu ovládá řízení vozidla nebo jízdu na zvířeti a předpisy o provozu na pozemních komunikacích*).

84. Soud souhlasí s magistrátem v tom, že žalobce si musel být vědom i značného překročení nejvyšší dovolené rychlosti, tedy míry překročení limitu. Na tachometru (rychloměru) ve vozidle musel žalobce vidět, jakou rychlostí jede. Žalobce jako řidič byl povinen svůj rychloměr sledovat. Ostatně, podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, č. j. 1 As 73/2009-78, řidič vozidla je v zásadě odpovědný za spáchání přestupku i tehdy, pokud k překročení maximální povolené rychlosti dojde za situace, kdy ve vozidle nefunguje rychloměr.
85. Úvaha o tom, zda jde o čin, který není trestným činem pro nedostatek škodlivosti pro společnost, se zásadně uplatní v případech, ve kterých posuzovaný skutek z hlediska spodní hranice trestnosti neodpovídá běžně se vyskytujícím trestným činům dané skutkové podstaty (srov. usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 27. 9. 2017, sp. zn. 11 Tdo 344/2017, www.nsoud.cz). Toto pravidlo je použitelné i v souzené věci. Rychlost 88 km/h v obci v úseku s hustým provozem na komunikaci bez středových svodidel s dovolenou nejvyšší rychlostí 70 km/h (tedy rychlost o 26 % vyšší, tj. nikoli marginální překročení rychlosti) nelze rozhodně považovat za čin s nedostatkem škodlivosti pro společnost. Magistrát ve svém rozhodnutí o přestupku uvedl důvod, že posuzoval místo spáchání přestupku jako místo s vysokou hustotou silničního provozu a žalovaný se v rozhodnutí o odvolání k námitce absence materiální stránky vyjádřil velmi podrobně, jak soud citoval shora. Soud se ztotožňuje se závěry žalovaného.
86. K namítané nepřezkoumatelnosti odečtu 3 km/h od naměřené rychlosti soud konstatuje, že správní orgány provádějí tento odečet ve prospěch osob obviněných z přestupků, tudíž nemůže dojít k porušení jakéhokoli jejich veřejného subjektivního práva. Odečet vychází ze správní praxe, která je shodná ve všech projednávaných přestupcích spáchaných překročením nejvyšší dovolené rychlosti a tudíž je pro správní orgány závazná (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2 Ans 1/2005-57, č. ve Sb. NSS 605/2005). Soudu je z úřední praxe známo, že tento postup správní orgány provádějí na základě stanoviska Ministerstva dopravy č. 89/2006–160–LEG/1 ze dne 4. 8. 2006 (např. z vyjádření k žalobě ve věci projednávané zdejším soudem pod sp. zn. 72 A 29/2016, bod 15). Soud zdůrazňuje, že odečet odchylky 3 km/h (příp. 3 %) naměřenou rychlost snižuje (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 As 252/2016-48 a ze dne 11. 7. 2016, č. j. 7 As 64/2016-43).

87. Výrokem rozhodnutí magistrátu byla žalobci závazně uložena pokuta, která je ze zákona splatná ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozhodnutí (§ 125e odst. 7 zákona o silničním provozu v rozhodném znění). Zmínku o způsobu úhrady peněžitě částky na specifikovaný účet správního orgánu složenkou nebo převodem z účtu nelze vnímat jako kategorické omezení možnosti žalobce postupovat dle § 163 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, nýbrž jako informaci magistrátu pro žalobce o nejběžnějších způsobech úhrady peněžitého plnění. Způsoby, kterými lze pokutu a náklady správního řízení zaplatit, nepovažuje soud za náležitost, kterou by musel výrok rozhodnutí dle § 68 odst. 2 správního řádu obsahovat.
88. Žalobcovým návrhům na dokazování soud nevyhověl pro nadbytečnost, protože skutkový stav byl správními orgány zjištěn v rozsahu podle § 3 a § 50 a násl. správního řádu.
89. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil.
90. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 5. března 2019

JUDr. Martina Radkova, Ph.D. v. r.
samosoudkyně